

HARFA DE IARBĂ

harfa de iarba

POEME

IOAN ES. POP

o, cât aș dori acum să mă rog, dar în loc de asta

stau și tremur în fața unei sticle pe jumătate goale și mă gândesc deja la următoarea ca la singura salvare.

nu, nu mă uit în lături sau în sus.
mă uit doar la lichidul dinăuntru,
care descrește mai ceva ca untdelemnul
într-o lampă după miezul nopții.

duhovnicul meu, care stă câteva mese mai încolo,
biruit de propria lui sticlă,
nu se mai uită nici el la mine.
e clar că l-am dezamăgit, pentru că el e deja
la a cincea, pe când eu abia o termin pe a treia.

și când iese clătînându-se și bombănind,
mă părăsește orice speranță:
nu, anul ăsta nu se înnoiește.
se schimbă doar data,
se schimbă doar sticlele,
se schimbă doar prețul,

pentru ca ăsta în crășma căruia beau
să supraviețuiască și anul ce tocmai începe,
altfel eu unde-aș mai bea?

o, da, anul omului tocmai se-nnoiește.
numai că va fi mai lung ca alți ani,
deci de aceiași bani voi bea mai puțin ca anul trecut

și cu doza înjumătățită cum să te mai rogi
cu aceeași ardoare și cu ardoarea înjumătățită
cum să mai sperii la mântuire
și fără mântuire cum să mai crezi că-ntr-o zi
duhovnicul va reveni și te va lua de mână
și te va duce acolo unde
nu-i dependentă, cheltuială și suspin?

peste drum de crășma unde stau și beau

e biserica. eu și părintele ne pândim de mulți ani.
aș vrea să-l slujesc și eu pe dumnezeu dar mi-e teamă.
ar vrea și el să bea cu mine dar n-are curajul.

atunci ridică înspre mine crucea cu mână
și mă amenință și atunci ridic și eu înspre el
halba cu bere și-l ameninț
și bat furios din picioare și se mânie și el
și dă îndărătul ferestrelor din picioare și mâini.

poate nu ar trebui să vin duminica la birt
chiar de la șapte dimineața, el își începe
slujba la nouă. dar la șapte, exact la șapte
se furișează și el în altar și începem să ne facem semne.

două ceasuri ne pândim fără-ncetare. când începe slujba
nu mai e același om: le spune alor lui
vorbe întortocheate, saltă vocea, greșește predica, se
întrepuie
și în tot răstimpul ăsta dă de mai multe ori fuga-n altar,
ridică perdelele, mă caută și începe să dănțuiască
și bate cu crucea îndrăcit către mine.

amenință gata să spargă ferestrele și eu mă înfuriu atunci
și mai grozav și ridic
halba de bere mai sus și el iar fuge dincolo și le vorbește
credincioșilor, dar nu rezistă prea mult, își zice
predica prea degrabă, se grăbește să se descotorosească
de ei mai devreme, să poată reveni la fereastră.
probabil și în predică vorbește tot de mine și păcatul
meu.

așa cum eu alor mei le vorbesc în birt mereu de el.
într-o zi vom intra în biserică, cu căpătâniile plecate,
toți noi ăștia luați de soartă și dați peste cap
și părintele o să ne ierte și-o să ne dea binecuvântarea.

o să facem atunci un chef pe cînste, părinte,
întotdeauna plătesc eu, poți bea liniștit, noi n-avem
cui te pârî. și după aia o să ne mutăm să bem la tine,
o să fie duminică seara târziu, n-o să ne vadă nimeni.
dar încetează să mă mai ameninți, mi-e atât de
frică acum
de cei ce mă amenință cu viața veșnică, părinte.

la treizeci și șase, am învățat să mă rog. am făcut rost cu chiu cu vai

de un dumnezeu al meu, o păpușă din gumă, ferfenițită,
cu buzele groase, cu o mână sărită din umăr,
cu cauciucul de pe pânțele tăiat. până la urmă,
numai atâta dumnezeire mi-a fost dat mie să aflu
și nu-i, poate, păpușa asta din gumă cel mai puțin dumnezeu
ce i s-a dat unui om.

de asta, în camera unde stau, l-am pus la loc de cînste,
pe masă.
la dumnezeul meu, acesta, nu îmi e rușine să mă rog
nici când mă întorc acasă pe patru cărări, abia reușind
să îi arunc

două-trei vorbe deșucheate înainte să mă prăbușesc
cu capul pe masă și cu mâna peste beregata lui.

e drept, cu dumnezeul ăsta de gumă o să fiu mai puțin
iertat.

dar, așa schilod cum este, pare mai puțin nepăsător.
și când mă rog nu urlu, n-are rost, oricum n-aude,
totuși i-am retezat urechea, ca să-mi pară
că dacă i-o lăsăm m-ar fi putut auzi. deci când mă rog
nu urlu. nu mă jelui. nu cer îndurare. am învățat să mă rog
ca la orice lucru fără rost. nu mă mai uit la cer,
e limpede: nu am venit de-acolo.

mă rog cum pot: uneori tăvălit pe dușumea, alteori
șuierându-i în urechea teafără un cântec deocheat,
el oricum n-aude, dar cu el e mai puțină teamă,
mai puțină singurătate-n casa asta.

poate doar moartea îmi va fi la fel de nemiloasă
ca moartea pe care dumnezeul celorlalți o pregătește
pentru fiecare dintre-ai lui în parte.
pe dumnezeul meu eu însă-l pot ierta și pentru asta,
el n-are habar, doarme căzut într-o rână pe masă,
când mă rog nu urlu, el oricum n-aude,
abia lălăi un cântec deșucheat, mă clatin spre el, îi caut
gâtlejul,
mă-mpleticesc și-ngenunchi.

cei care cred sunt mai frumoși, chiar dacă

de sus nu le răspunde nimeni.
cei care cred sunt mai liberi, chiar dacă
de sus nu le răspunde nimeni.
cei care cred sunt mai împliniți,
chiar dacă de sus nu le răspunde nimeni.

cu acești ochi, cu care n-am văzut niciodată

la mai mult de-un metru depărtare,
adulmec lumina ca pe un lucru străin
și pe cale de dispariție,
carne peste carne în carne sub carne,
și cred că abia acum încep să o văd bine,

abia acum se încheagă ea ca lumea,
o pastă mai groasă ca metalul și mai grea ca apa,
altfel cum s-ar scufunda la așa adâncimi?

dar ce ochi mai limpede ca al meu vede lumina în sine,
cu venele ei negre gata să plesnească,
mai turbure ca o placentă aruncată la gunoi,
mai grea ca mercurul când fată icnind,
și-atunci când o vede, care ochi trebăluiește
în jurul ei ca în jurul unei căldări cu asfalt?

cu un ochi ca al meu nu vezi lumina luminând,
în schimb îi vezi alcătuirea bolnavă,
greutatea mai grea ca a întunericului.
doar prin ochiul chior și prost vezi lumina
pe care n-o vezi,
lumina care putrezește duminica prin ogrăzi,
prea ostenită ca să dispară,

ochiul sârmos și scurt care se scurge după ea
vede ce ochiul văzător n-a văzut vreodată,
nu materia e grea, ci lumina care o apasă,
o văd numai ochii care se strică,
cine vede doar lumina nu o vede.
cine n-o vede însă o adună în butoaie mari,
peste care pune brusturi și pietre
și o conservă cu anii, până se lasă la fund
și se întărește ca sacăzul.
într-o zi, în telescoapele astronomilor,
va arăta ca un ulei întunecat și gros,
cu care se vor unge pe tot trupul.

și poate atunci ochiul, care face
doar deservicii vederii, va dispărea.
când va vedea cu pielea, omul nu va mai fi om,
iar religia retinei va fi dispărut de mult.
dumnezeu, atâta cât există, nu rezistă la vedere,
dar atunci nu ne va mai scăpa.

el face parte din lumina pe care
ochiul obișnuit nu o vede,
dar o vede ochiul meu aproape orb.
de la lumină în sus, lucrurile devin tot mai grele
și urcând nu te mai poți întoarce —
marea greutate e chiar ușorul,
când te ridici, devii greu celeilalte lumi,
te prăbușești în invizibil ca un sac cu bolovani.

omul se face greu pe lumea cealaltă
din cauza luminii: lumina venoasă,
marii carpați luminoși de sub stern,
luminile sumbre care-i umflă oasele.
cine-a zis că omul nu-i lumină?
ba chiar că-n nevăzut omu-i lumină,
un cheag de lumini bolnave foarte.

puține vor fi lucrurile pe care
din cauza luminii nu le-am văzut,
dar asta numai pentru că lumina nu ajută la vedere
și oricum eu am vederea slabă
și prin ochelarii mei de cal
văd mai degrabă lumina neluminoasă.
iar când carnea va orbi, au să vadă
și lumina cărnosă din pricina căreia putrezim.

în măcelăria ta mi-ar fi plăcut și mie să lucrez

măcar o dată pe săptămână, în ziua mea liberă,
dar nu în față, unde vinzi și unde
toți îmbracă halate și poartă mănuși,
mie îmi place în hala din spate, unde muștele roiesc
și unde, oricât te străduiești să îi extermini,
șobolanii mișună peste tot.

acolo, tăvălit pe câte-o halcă, să pot sta singur,
cu coatele în sânge animal,
să mă zguduie de plâns și să mă rog.
după opt ceasuri de rugăciune dintr-asta,
aș ieși afară cu ochi limpezi și surăzători

și șase zile după aceea aș fi blând ca un miel
și gata de orice sacrificiu,
fericit că în a șaptea zi mă pot întoarce
în măcelărie, printre hălci,

fiindcă numai din cauza cărnii te rogi
și cu cât e carnea mai multă,
cu atât te rogi mai sfâșietor.